

INTIMNE AVANTURE JEDNE LONDONSKE PROSTITUTKE

BEL DE ŽUR

Preveo
Zoran Ilić

 Laguna

Naslov originala

Belle de Jour

THE INTIMATE ADVENTURES OF A LONDON CALL GIRL

Copyright © Bizrealm Limited, 2005

First published in the United Kingdom by Weidenfeld &
Nicolson

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno F. i N.

Objavljivanje ove knjige ne bi bilo moguće bez podrške i strpljenja Patrika Velša i Helen Garnons-Vilijams, kao i njihovih saradnika i osoblja, kojima dugujem veliku zahvalnost.

Najpre treba da znate da sam ja kurva.

Pri tom sam krajnje iskrena. Nisam upotrebila tu reč kao sinonim za kancelarijski posao ili dirinčenje u novoj sredini. Mnogi moji prijatelji će vam reći kako je rad na određeno vreme na godinu dana ili posao u prodaji isto što i prostitucija. Nije. Ja to znam zato što sam radila i na određeno vreme i tucala se za novac, a tu nema nikakve sličnosti. Različite planete. U stvari, dva sasvim različita solarna sistema.

Sledeće, živim u Londonu. Ove dve činjenice mogu, a i ne moraju biti povezane. London nije jeftin grad. Poput većine mojih prijatelja, ovamo sam se preselila posle fakulteta u nadi da ću naći posao. Ako ne dobro plaćen, a ono barem zanimljiv, ili u krugu isključivo zgodnih muškaraca pogodnih za ženidbu. Međutim, takvih poslova je malo. Sada skoro svi uče da budu računovođe, uključujući i moje prijatelje A2 i A3, koji uživaju poštovanje u svojim akademskim krugovima. Gospode bože – sudbina gora od smrti. Što se tiče seksepila, računovođe su gore čak i od akademskog sveta.

Prostitucija je stalan posao, ali ne i zahtevan. Upoznajem mnogo ljudi. Mora se priznati, svi su uglavnom muškarci, većinu njih nikada neću ponovo videti, a od mene se zahteva da se

tucam s njima bez obzira na to jesu li puni dlakavih mladeža, imaju ukupno tri zuba ili žele da im oživim fantaziju u kojoj se pojavljuje nastavnica istorije iz srednje škole. Međutim, to je bolje nego da u nekoj sumornoj kancelariji gledam u sat sve do sledeće predviđene pauze za ručak. Pa, kada moji prijatelji po stoti put krenu da upoređuju posao u nekom preduzeću s kurvanjem, ja znalački klimam glavom i saosećam s njima, dok ispijamo koktele i pitamo se kud su nestali svi oni naši mlada- lački snovi.

Njihovi verovatno na autoputu ka predgrađima. Moji u redovnom širenju nogu za keš.

Kad smo kod toga, konačni prelazak na posao prostitutke nije se dogodio preko noći.

Završila sam u Londonu kao i hiljade drugih koji su upravo diplomirali. S malim dugom za studentski kredit i nešto ušteđevine, mislila sam da ću biti mirna nekoliko meseci, ali to je brzo pojela kirija, kao i hiljadu sitnih troškova. Moj dan se sastojao od pažljivog čitanja oglasa za posao, pisanja ulizivačkih pisama punih entuzijazma iako sam znala da me nikada neće pozvati na razgovor, i razjarenog masturbiranja u krevetu svake večeri.

Masturbacija mi je u to vreme bila vrhunac dana. Zamišljala sam sebe kao inženjera za ispitivanje kod nekog proizvođača kancelarijskog materijala i posao koji se sastojao u tome da pre- krijem spajalicama unutrašnji deo butina dok me neko snažno tuca. Ili da sam sekretarica neke domino dame, lancem vezana za sto, i da me ujeda drugi rob dok mu nabijaju dildo. Ili da plutam u ogromnoj kadi s poklopcem dok mi nevidljive ruke, u početku nežno, a onda bolno, štipaju i gnječe kožu.

London nije bio prvi grad u kome sam živela, ali je svakako bio najveći. Na svakom drugom mestu uvek postoji šansa da ugledate poznanika ili makar nečije nasmešeno lice. Toga ovde nema. Vozovi su prepuni ljudi koji izdaleka putuju na posao, željni da nadmaše svoje saputnike u sve intenzivnijem ratu za

privatnost pomoću džepnih izdanja knjiga, slušalica i novina. Jednom je na Severnoj liniji kraj mene sedela neka žena i držala *Metro* samo na nekoliko centimetara od lica; tek sam tri stanice kasnije primetila da ne čita, već plače. Bilo mi je teško da sakri- jem kako saosećam s njom, ali i da budem dovoljno jaka da i sama ne zaplačem.

Tako sam posmatrala kako se topi moja bedna ušteđevina i kako kupovina markice za prevoz postaje najvažniji događaj svake nedelje. Čak ni smanjenje troškova za čipkasti veš – pošto me kolje navika da kupujem gaćice – nije rešilo problem.

Nedugo posle selidbe, dobila sam SMS od žene koja se druži- la s mojim prijateljem N. Ovo je N.-ov grad i on izgleda poznaje svakoga. Upoznao me je s najmanje četvoricom od šestorice biv- ših. No, budući da se posebno potrudio da me upozna s ovom damom, ja sam obratila pažnju. „Čula sam da si u gradu – volela bih da se vidimo kad budeš slobodna“, pisalo je u poruci. Bila je zategnuta, starija seksi žena, oštrog naglaska i besprekornog ukusa. Kada smo se prvi put srele, pomislila sam da nemam šta tu da tražim. Međutim, čim je okrenula leđa, N. mi je polu- šapatom i izbezumljenom gestikulacijom nagovestio da se ova razbija do koske, kao i da voli žene. Štono kažu, pustila sam vodu do kolena. Istog časa.

Nedeljama sam čuvala tu poruku dok sam u mašti postajala sve zagrejanija i uznemirenija. Ona se uskoro u mojim noćnim sanjarenjima pretvorila u kučku-zapovednicu, pristiglu iz pakla i obučenu u lateks. Seoske devojke i seksom izbezumljene kan- celarijske lenčuge iz mojih snova dobijale su lica, i sva su bili njena. Odgovorila sam joj na poruku. Telefonirala mi je gotovo istog časa i pozvala me da s njom i njenim novim muškarcem iduće nedelje odem na večeru.

Danima sam bila u panici šta da obučem i potrošila sam mnogo novca na frizera i novo donje rublje. Te večeri sam otvorila ormar i desetak puta se presvlačila. Na kraju sam se odlučila za uzani džemper marinskoplave boje i crne pantalone

– izgled obične službenice, možda, ali umereno seksi. Stigla sam u restoran pola sata ranije, i to nakon pola sata traganja za istim. Osoblje mi je reklo da mogu sesti tek kada mi stigne društvo. Potrošila sam i poslednju paru na piće za šankom i nadala se da će oni platiti večeru.

Zvuk razgovora parova u uzanim separeima mešao se sa sentimentalnom muzikom u pozadini. Verovatno su svi bili stariji od mene, a definitivno su bili boljestojeći. Možda je nekoliko njih stiglo pravo s posla; ostali su očigledno prvo svratili kući da se osveže. Kad god bi se vrata otvorila, zapahnuo bi nas hladan jesenji vazduh i miris suvog lišća.

Par je stigao. Smestili su nas za sto u uglu, daleko od pogleda osoblja; ja sam sela između njih. On je blenuo u moj džemper dok je ona pričala o umetničkim galerijama i sportu. Čim je rukom krenuo da me miluje po desnom kolenu, ona mi je gurnula stopalo u nogavicu.

Ah. To su naumili, pomislih. Zar to nisam znala sve vreme? Bili su stariji, raskalašni, sjajni. Nije bilo nikakvog razloga ne potucati se s njima. Naručivala sam što i oni: obilna, masna jela. Rižoto s pečurkama, toliko gust da ste jedva mogli da ga zahvatite iz plitke činije, toliko lepljiv da ste ga samo zubima mogli svući s kašike. Riba, sve s glavom i od toplote ispalim očima koje su buljile u nas. Ona je lizala prste i imala sam osećaj da je to pre bio nameran gest, a ne nedostatak dobrih manira. Rukom sam joj prešla preko uskih pantalona do prepona, a ona mi nogama stisnu prste. Baš u tom trenutku konobarica je došla do zaključka da našem stolu treba posvetiti više pažnje. Donela je poslužavnik sa sitnim kolačima i čokoladicama, pa je muškarac jednom rukom hranio svoju devojkicu, a drugom mi obavio šaku dok sam prstima gmizali u njenom krilu. Lako je svršila, skoro u tišini. Dodirnula sam joj usnama vrat.

„Sjajno“, promrmljao je muškarac. „Sad to ponovo uradi.“

I jesam. Posle večere otišli smo iz restorana. On me je zamolio da se skinem do pojasa i sednem na suvozačevo mesto, ona je

vozila. Tokom kraće vožnje do njihove kuće, sa zadnjeg sedišta mi je obuhvatio grudi i štipkao mi bradavice. Od automobila do ulaznih vrata išla sam obnaženih grudi, a u kući mi je naredio da kleknem. Žena je nestala u kupatilu, a on mi je za to vreme održao nekoliko osnovnih lekcija iz poslušnosti: da se zadržim u neugodnim pozama, da držim teške stvari u neugodnim pozama dok mi je njegov kurac u ustima.

Ona se vratila sa svećama i bičevima. Osetila sam ja i ranije vreo vosak i vrh korbača na koži, ali je bilo sasvim novo iskustvo da mi to čine dok su mi noge u vazduhu i dok sveće zapaljene na mom telu kaplju svuda po meni. Nakon dva sata prodro je u nju, grubo joj nabijajući glavu u moju pičku, baš kao u mojoj fantaziji.

Obukli smo se, ona se istuširala. Ispratio me je i sačekao da uhvatim taksu. Ruka mu je bila pripijena uz moju. Otac i kći, mogao bi pomisliti neki prolaznik. Ličili smo na skladan par.

„Baš dobru žensku imate“, rekoh.

„Činim sve da bude srećna“, reče on.

Klimnuh glavom.

Zaustavio je jedan taksu i rekao vozaču kuda da vozi. Čim sam sela pozadi, pružio mi je svežanj novčanica i rekao da sam dobrodošla u svako doba. Tek sam na pola puta pogledala u novac i shvatila da tu ima najmanje tri puta više no što košta vožnja.

U glavi sam počela da računam – stanarina, koliko ima dana u mesecu, neto profit za jedno veče. Pomislila sam da bi trebalo da osetim neku mučninu, kajanje ili iznenađenje što sam iskorišćena i za to plaćena. Međutim, uopšte nije bilo tako. Oni su uživali, a takvim bogatašima večera i taksu ne predstavljaju neki trošak. A iskreno rečeno ovo nikako nisam shvatila kao težak posao.

Zamolila sam taksistu da se zaustavi nekoliko ulica pre moje. Trotoarom je odzvanjao stakato mojih potpetica. Bila je rana

jesen, ali je noću i dalje bilo prilično toplo, a ispod odeće su me prijatno peckale opekotine od voska.

Ideja o prodaji tela mučila me je poput bubuljice koja izbija. Ipak, nakratko sam potisnula svoju znatiželju u vezi s prostitucijom. Zajmila sam novac od prijatelja i počela da se ozbiljno viđam s jednim mladićem. Ovo je prijalo i odvrćalo mi pažnju sve dok mi od udruženja za stambene kredite nije stigla prva opomena zbog prekoračenja finansijskih sredstava, kao i poziv da se vidimo radi pozajmice. Ona bubuljica je rasla i svrbela me posle svake podnete molbe za zaposlenje i svakog propalog razgovora. Nisam mogla prestati da razmišljam o tome kako sam se osećala, onako zavaljena na zadnjem sedištu taksija usred noći. Mogla bih to da radim. Morala sam da probam.

I nije prošlo mnogo od odluke da se time bavim, kada sam počela da vodim dnevnik...

Novembre

Belin rečnik pojmova iz seks biznisa u Londonu

A–Dž

A – kao agencije

Agencija u Londonu obično uzima jednu trećinu zarade, ne računajući putne troškove i napojnice. Od muškarca se očekuje da plati putne troškove za dolazak kod njega i to povećava cenu za trideset do četrdeset funti.

Agencijska provizija pokriva reklamiranje, ugovaranje i potvrđivanje susreta, kao i obezbeđenje ako je potrebno. Neke agencije odbijaju od prvog honorara troškove za fotografisanje ili traže da se to plati unapred. Moja agencija to nije činila; fotografije i izrada profila bili su besplatni.

Ako imate sreće, kontakt sa agencijom biće minimalan. Poslednji put kada sam se videla sa svojom menadžerkom, imala je primedbu na moj krejon za usne. Toliko o ženskoj solidarnosti.

B – kao buka

Alternativa muzici. On želi povratnu informaciju; pružite mu je. Ali nemojte, zaboga, ispuštati pornografske krike, bedno imitirajući strastveno ludilo, ukoliko on to izričito ne zahteva. Oni plaćaju za seks, ne za glupiranje.

Ć – kao ćaskanje

Umešno voditi razgovor nije samo od koristi već je verovatno najbitnija veština u ovom zanatu. Pravite se da vas sve zanima. Budite neodređeni kada su u pitanju politika i ostale škakljive teme. Druhim rečima, lažite koliko god možete. Mislite o tome kao o poligonu za buduću političku karijeru.

Dž – kao džet-set

Veoma malo devojaka pristaje da redovno putuje dalje od sto pedeset kilometara. Stalni klijent može vam ponuditi da vas povede svojom jahtom oko sveta, ali nemojte biti razočarani ako se to nikada ne obistini. Čak i kada plaćaju za seks, muškarci imaju običaj da naduvaju svoje prihode i veze ne bi li vas impresionirali i zabavili, zato ne spremaajte ražanj dok je zec u šumi.

samedi, le 1 novembre*

Klijent mi je čvrsto stisnuo bradavice. „Pažljivo, treba da dobi-
jem“, rekoh i nežno mu pomerih ruke na drugu stranu.

„Ispričaj mi nešto o čemu maštaš“, reče on.

„Otela su me četvorica muškarca, skinuli me i vezali na zadnjem sedištu automobila. Parkiraju kola, izlaze i masturbiraju nada mnom kroz otvorene prozore.“

„Ima li konja u blizini?“

„Ima puno konja u blizini. Negde smo na selu. Na farmi. Oni su farmeri.“

„Osećaš li miris konja?“

„Osećam miris konja, njište u štali i postaju veoma uzbuđeni. Pastuvi imaju ogromne kurčeve, zar ne?“

„Oh, da. Da, imaju.“

„Kada farmeri svrše, odvođe me u štalu.“

„Nemoj da se jebeš s konjem.“

„Oh ne, čak mu i ne prilazim. Prevelik je! A taj konj... ždrebac... gubi kontrolu, i suviše je uzbuđen. Mislím da je baš ogroman. Zvuči kao da će razbiti štalska vrata.“

„Uuuuuuhhh...“

* Franc.: subota. (Prim. prev.)

dimanshe, le 2 novembre*

Naučila sam nekoliko stvari o ovom poslu:

U svetu dvanaestogodišnjakinja u seksi čizmicama i bakica u drečavim minićima, najsigurniji način da prepoznate prostitutku koja ulazi u hotel na *Hitrou* jeste da potražite damu u kompletu nekog poznatog kreatora. Činjenica.

Ono što prethodi svakom susretu je skoro uvek isto. Klijenti se obrate agenciji pošto su videli veb-sajt. Onda pozovu, menadžerka zove mene, pa opet njih da potvrdi, a zatim oni čekaju. Obično mi treba javiti dva sata unapred. Jedan sat za depiliranje, tuširanje, šminku i frizuru; jedan sat da pozovem mini-taksi** i odem na dogovoreno mesto.

Šminku držim odvojeno od ostalog pribora za ličnu higijenu, na posebnoj polici. Stojim ispred ogromnog ogledala dok se pripremam po redosledu: puder i kolonjska voda; gaćice, brus i čarape; haljina, cipele, šminka i frizura. Vrtim tri stvari: skromna ali graciozna haljina od žerseja, beli karirani komplet, uska crna lanena haljina sa elegantnim blejzerom. Ogroman izbor rublja i cipela.

Tri minuta pre ulaska u hotel izuzetno su bitna. Da li su im vrata od stakla? Ako jesu, brzo bacim pogled prema liftovima. Ne može se ući i jednostavno zastati, ne pita se osoblje kuda se ide. Treba šmugnuti, pozdraviti ih blagim klimanjem glave. Ako se liftovi ili toaleti jasno ne vide, otići u najbliži hodnik, a onda se orijentisati. Ako uopšte i ostavite utisak, onda to treba da bude utisak dobro odevene dame. Vi ste poslovna žena.

Što i nije netačno.

Liftovi su korisni. Dovoljno vremena da se iz torbe izvadi telefon, pošalje poruka agenciji – hoće da znaju da ste stigli na vreme. Ako kasnite, oni će javiti klijentu da vas sačeka. Osvežite sjaj za usne ako je potrebno, namestite odeću. Nikada se ne znojite i ne

* Franc.: nedelja. (Prim. prev.)

** Vrsta taksija koji se isključivo zove telefonom i ne može se zaustaviti na ulici. (Prim. prev.)

dozvolite da izgledate kao da ste u žurbi. Pronađite sobu i zakucajte kratko, odlučno. „Dušo, zdravo, drago mi je što smo se upoznali“, izgovorite kada uđete. „Izvini što si me čekao.“ Bez obzira da li kasnite ili ne. Čak i ukoliko stignete tačno na vreme, klijent je sigurno brojao svaki minut. Ako je iko u sobi nervozan, to ne smete biti vi. Skinite mantil, sedite. Klijent vas obično ponudi pićem. Nikada ne odbijajte. Ako ništa drugo, prihvatite makar kiselu vodu.

Uzmite pare pre nego što išta počne. Jednom sam to zaboravila. Klijent se nasmejavao. „Mora da si nova u ovom poslu“, rekao je, a kada sam posle otišla u toalet da se sredim, nabio je novčanice u toster. Ne brojite novac pred njim; ako ste sumnjivi, biće vremena za to kasnije. Odlazite na vreme. Ukoliko želi da ostanete duže, on mora da pozove menadžerku, dogovori se o ceni, i odmah vam to doplati. Kada odlazite, poljubite ga kratko. „Potpuno zadovoljstvo. Nadam se da ćemo se ponovo videti.“ Izađite, klimnite glavom osoblju, brzo kao i pri dolasku. Pošaljite poruku ili se javite agenciji čim izađete iz hotela. Ako menadžerka ne može da vas dobije, pozvaće klijenta, a zatim hotel, svoje obezbeđenje ako su u blizini, a tek onda policiju. Ona zna znanje. I ona je bila u vašoj koži.

Moja menadžerka je divna, apsolutna lutkica. Kada upita kako je bilo, uvek odgovaram da je klijent bio divan, pravi džentlmen, čak i kad nije. Ne bih želela da brine.

A ponekad ne prođe baš tako glatko – kao onda kada sam pri odlasku nepažljivo mahnula jednom ne baš obdarenom klijentu i pritom isturila kažiprst. Blam. To je okej, ali možda nije primetio, a uvek postoji sledeći put.

lundī, le 3 novembre*

Saobraćaj ka centru grada je nepredvidiv, pa je na posao bolje poraniti nego kasniti. Juče sam imala sastanak blizu Lester

* Franc.: ponedeljak. (Prim. prev.)

skvera. Stigla sam pola sata ranije i otišla u prodavnicu diskova da ubijem vreme.

Volim ove prodavnice; volim muziku. Ova je poput robne kuće: prizemlje je potpuno zakrčeno DVD-jevima i knjigama o muzici. Bilo je tu i nekoliko polica ispunjenih najnovijim albumima s vrha top-listi i izdanjima po sniženoj ceni. Iskrala sam se na sprat, na odeljak za džez i bluz.

Većina ostalih mušterija bili su klinci koji su ubijali vreme kao i ja, mada nisu bili baš toliko našminkani. Da li će se klijent pojaviti na zakazanom mestu, pitala sam se, ili je i on takođe izašao? Možda je čak i ovde bio? Osvrnula sam se. Naslonjen na policu, stajao je jedan muškarac, plavokos i mršav. Atraktivan na izvestan način, poput nekog podmitljivog mladog predavača. Prošetala sam se i zirnula preko njegovih ramena.

Tankim prstima držao je disk Ajzaka Hejsa. „Dobar izbor“, promrmljah, a on ga zamalo ispusti od iznenađenja. Mora da sam izgledala čudno, onako previše doterana i lica nalik na strašilo zbog sve one šminke. Idiote, idiote, idiote! Krenula sam ka prizemlju, klopajući cipelama niz stepenice.

Kad sam se srela s klijentom, on, naravno, nije bio taj muškarac iz prodavnice.

Angažovana sam za celu noć; ostala sam do zore. Menadžerka je dobila tako dobre pohvale o mom umeću domino dame da ih je uočljivo ubacila u moj profil na veb-sajtu. Nisam po prirodi dominantna, ali nemam ništa protiv da to budem. Sada izgleda svi klijenti žele takav tretman.

On: „Ništa toliko ne može da vas napali kao kad se jebete s neznancem.“

Ja: „Mogu li to da iskoristim kao citat?“

On: „Da“, zastaje. „Šta to radiš rukama?“

Bila sam svom svojom težinom oslonjena na prste, koje sam raširila i uzdigla. „Ne želim da oborim slike sa zida.“ Stisnula sam zube.

„Dobra ideja. Onda, probaj da ih ne oboriš.“ Zaboga, druškanе, kao da je ovo tvoja kuća. Uh. Prilično zahtevan za nekoga ko voli da bude potčinjen, pomislih.

Malo kasnije...

On: „Prva si klasa, draga moja.“

Ja: „Ne poznajem nikoga ko je to stvarno rekao, osim u filmovima.“

„Mora da sam odnekud uzeo ovu rečenicu.“

N. me je sačekao ispred hotela taman pre izlaska sunca. On mi je blizak prijatelj, nekada smo se zabavljali, zna čime se bavim i mogao bi da prođe kao dvojnik Džordža Klunija, pod odgovarajućim svetlom. Na primer, u mraku. N. se zlobno smeškao. „Dobro si se tamo zabavila?“ Raširih mantil da mu pokažem dva biča zakačena za postavu. „Ponela si ubeđivače. Znači, zabavljala si se.“

„Tako nešto. Da. Nije mogao dugo da mu bude dignut, pa smo poslednji sat utukli prazneći mini-bar i gledajući *Kanal 5*.“ Uđosmo u N.-ova kola koja su bila parkirana na trotoaru. „A dao mi je i srebrnu duvalicu za pravljenje balona.“ Izvadih poklon iz tašne. Bio je u drvenoj kutiji umotanoj u trake zlatne i plave boje, koja je imala oblik malene boce za šampanjac.

Nisam bila umorna, a nije ni on. „Hoćeš da duvaš balončiće?“ upita N. dok smo se vozili preko mosta. Skrenu i pope se na nasip zatrpan suvim lišćem. Voda je svetlucala od sve jače i jače jutarnje svetlosti. N. zna sve o čudima Temze, video je kako izvlače leševe iz reke, pričao mi kud odlaze rečne kornjače i foke kada je vreme toplo. Pokazao mi jednu zgradu s bazenom u prizemlju, rekavši da je tamo plivao kada je išao u školu. A što se tiče onog mosta, seća se žene koja se odatle bacila, džepova punih šljunka, ne znajući da će slojeve njene odeće ispuniti vazduh i da neće moći da potone. Kada su do nje stigli čamci za spasavanje, ona se opirala – „Ostavite me, ostavite me!“ Sela sam poluzatvorenih očiju, dok mi je on još pričao o gradu. Završili smo u zoru na Čering krosu, praveći balončiće od sapunice

razblažene mutnom vodom iz Temze, i duvajući ih ka prvim ljudima koji su dolazili u grad na posao.

mardi, le 4 novembre*

Male tašne, uh. Časopisi reklamiraju razne vrste tašnica koje su u modi ove sezone. Međutim, imajući u vidu da obično izlazim iz kuće i nosim:

*makazice na rasklapanje (nervira me kada mi viri neki konac)
 olovku (pamćenje mi je dobro, ali ne baš tako dobro)
 telefon (da pozovem agenciju pri dolasku i odlasku)
 kondome (kako od poliuretana tako i od lateksa, neki ljudi su alergični)
 kašiku
 bočicu lubrikanta
 sjaj za usne (ponovo nanošenje karmina posle pušenja je i suviše komplikovano)
 pudrijeru i maskaru
 bočicu parfema (dobar je svaki koji u sebi ima notu južnog voća)
 papirne maramice
 rezervne gaćice i čarape
 ključeve, kreditne kartice, ostale uobičajene sitnice
 a ponekad i štipaljke za bradavice, čep za usta s kuglom i gumeni bič
 s višestrukim krajevima*

prostrana velika torba jednostavno je neophodna. Spakovati sve to u Fendi tašnicu je čarolija koju čak ni Huidini ne bi mogao da izvede.

*mercredi,** le 5 novembre*

Neko me je podsetio na frazu koju sam zaboravila – „vrteti torbicu“.

* Franc.: utorak. (Prim. prev.)

** Franc.: sreda. (Prim. prev.)

Vrteti torbicu! Kakav intrigantan koncept! Zamišljam krupijeja u Vegasu kako vrti točak ruleta, edvardijansku damu kako prevrće vizitkarte na srebrnom poslužavniku, domino damu koja prevrće svoje potčinjene kao kobasice na roštilju.

jeudi, le 6 novembre*

Moji roditelji su divni ljudi. Znam da sam pristrasna, ali to je istina. Uprkos tome što sam pre mnogo godina otišla od kuće, i dalje gotovo svakodnevno razgovaram s njima.

Oni zvanično ne znaju čime se bavim. Poznato im je da sam u seks biznisu, ali to je to. Znajući moju majku i njenu malograđansku osetljivost, verovatno svojim prijateljima govori da sam trgovački predstavnik u *Majlu*** ili tako nešto.

Pa dok zvanično ne znaju, sumnjam da nezvanično, u stvari, znaju. Ili bar slute. Nisu oni glupi.

Zvala sam svoje bez nekog posebnog razloga.

„Zdravo, dušo“, reče tata. „I dalje landraš? Ha ha ha!“

„Ha“, uzvratih monotonim glasom. „Je l' keva tu?“

On nešto promrmlja i daje joj slušalicu.

„Kada dolaziš kući?“, upita ona. Ni zdravo. Ni da pita za zdravlje. Niko se iz njene familije, još od prepotopskih vremena, ne zamara učtivim opaskama. Odmah prelaze na stvar, takvi su vam oni.

„Za nekoliko nedelja?“

„Kako ide potraga za poslom?“

Huktala sam i mrmrljala. Nisam mogla da se setim šta sam joj poslednji put rekla. Da tražim posao, ili da sam počela neki istraživački rad? Da razmišljam o postdiplomske studijama, ili da sam se upisala na postdiplomske? „Nije loše, javila se na nekoliko konkursa, još nisam išla na neki razgovor.“

* Franc.: četvrtak. (Prim. prev.)

** Poznati proizvođač ženskog erotskog rublja. (Prim. prev.)

U stvari, nisam baš sve slagala, imala sam razgovor za posao.

Nemojte previše da se uzbuđujete – nije bio pravi. Imala sam zadatak da se nađem s jednim klijentom u hotelu, a meglom su mi poslati posebni zahtevi kako s njim da razgovaram. Tražio je stidljivu, skoro čednu sekretaricu koja bi bila nemoćna pred njegovim ubeđivanjem. Nepotrebno je reći da je insistirao da ima i položenu maturu.

Završili smo rano i više nisam morala da igram tu ulogu. U kupatilu sam našla krem s mirisom lipe i izmasirala mu napeta ramena.

„Smatraš li da su moje fantazije čudne?“, upita on.

„Čudne?“

„Misliš li da njima ponižavam žene?“

Pažljivo sam birala reči. „Mislim da je ovo prigodan način da ih ostvariš.“ Pričali smo još malo. Zanimljivo, njegovo poreklo je bilo veoma slično mom – majka mu je iz istog kraja odakle je moj otac i obrnuto. Prešli smo onda na ćaskanje o mestima, stavovima, hrani, sportu. Dok smo pričali, nakratko me je uhvatila jaka nostalgija i iznenada sam jedva čekala da dođu praznici.

Moja majka je izgleda bila zadovoljna što sam izbegla da odgovorim na njeno pitanje. „Javićeš mi kada ćeš doći? I da li dovodiš nekoga? Da mogu da spremim sobe.“

„Naravno“, slagala sam. Bilo bi besmisleno odrediti tačan datum, zato što ona uvek zaboravi. Onog dana kad bih se pojavila na kućnom pragu, s koferima u rukama, mogli ste računati na to da će uzviknuti: „Oh, zar je danas trebalo da stigneš? Ja mislila da je to sutra!“

Dala je čaletu slušalicu. „Reci onom tvom finom momku s naočarima da sam ga pozdravio!“, zacvrkutao je. Mislio je na momka po imenu A4, divnog mladića koji je bio veoma pame-tan i uvek se smešio. Moj otac i dalje s vremena na vreme kaže da bi nas dvoje trebalo da se uzmemo. Ne znam da li je to znak

senilnosti ili loš pokušaj provodađžisanja. Posle A4 imala sam još dve veze. Mada smo ostali prijatelji. Uzdahnula sam, poželela im prijatan vikend i prekinula vezu.

dimanche, le 9 novembre

Prostitucija nije moj prvi ulazak u svet seks biznisa. Ono stajanje kraj izazovno poređanog niza dildoa ne izjednačavam sa živom akcijom. Ne trpim licemerne i džangrizave prodavce koji čak ni kabine za drkanje ne moraju da prazne. Aranžirati hrpu gumenih kurčeva nije loš posao, ali baš i nije neka uzvišena pozicija s koje se može srati po striptizetama, porno-glumicama i prostitutkama što ne obavljaju svoj ženski posao kako treba.

U svakom slučaju, možda me je moj čudni CV i doveo do trenutnog zaposlenja. Evo rezimea:

- Kao studentu, uvek mi je nedostajalo novca.
- Neko mi je predložio striptiz. Pod „nekim“ mislim na svog tadašnjeg dečka, A1. Pod „predložio“ mislim „nekada se zabavljao sa striptizetom i želeo da me vodi s prijateljima u takve barove, što mi se prilično dopalo“.
- Nije to bio užasno težak posao; devojke su bile užasne.
- Nisam mogla da prestanem da se kikoćem muškarcima koji su razgovarali sa mnom između dve tačke. Ko želi da analizira grčku tragediju s devojkom u providnom brushalteru?
- Ovo precrtajte; sasvim uviđam grešku. BBC 3 – obratite pažnju.
- Međutim, to je bilo privremeno i na smrt sam se uplašila kada je u bar ušao jedan asistent. Otišla sam.

Zatim, nekoliko godina kasnije:

- Bila sa cimerkom na nekom nazovimaskenbalu.

- Obučena u crno i nosila bič (ja). Cimerka se obukla kao mis sveta, što nije bitno, ali je zanimljivo.
- Prišla nam je jedna žena, malo porazgovarala sa mnom, imala je gajbu i svu opremu.
- Isplatilo se više nego striptiz, uspjela sam da se kontrolišem i ne nasmejem se.
- Prestala kada sam našla „normalan“ posao tokom vikenda u jednoj knjižari, manje plaćen, ali sam imala besplatan pristup hrpi knjiga.
- Kad pogledam iza sebe, nisam napravila mudar izbor.

Međutim, dosta o sećanjima. Danas mi je rođendan i name-ravam da ga proslavim sa stilom.

lundi, le 10 novembre

Juče ujutru u devet, dok smo se pripremali za moj rođendanski izlazak (sve za brijanje obrijano, sve za četkanje očetkano, sve za pranje oprano), Dečko i ja smo uradili seks test iz jednog luksuznog ženskog časopisa.

Da, kao što ste dosad verovatno shvatili, ja sam prostitutka koja ima dečka. Dečka koji zna čime se bavim. Zajedno smo oko godinu dana. Mada on ne živi u ovom gradu.

Da, to izaziva trenje. Mmm, trenje. Što nije uvek loša stvar. Posebno u krevetu. Njemu se ne dopada moj posao, ali i on ima neke odvratne društvene navike, kao što su dolivanje ruma u nečije piće kada to ljudi ne vide i glasanje za konzervativce.

Zakopčavao je tanku košulju tamnoplave boje, poklon od majke. Ja sam sedela za toaletnim stočićem prekrštenih nogu i čitala pitanja senzualnim glasom. „U koje doba dana je najveća verovatnoća da se muškarac uzbudi? A) ujutru; B) usred dana; ili C) noću?“

On podiže obrvu ka svom odrazu u ogledalu. „Postoji li D opcija za 'sve vreme'?“

22.00: Našli se sa A2 (jedan od mojih bivših), A4 (onaj pametni momak) i ostalim prijateljima u pabu *Blu posts* i zauzeli velike kožne fotelje kraj kamina. Spremila se da svoj stomak ispunim većim procentom alkohola.

Ponoć: klub u blizini, bar tako mislim. Sve postaje pomalo maglovito. Ispijeno je više tura, uključujući i šnaps, što je rđavo. Izgubila sam rukavice.

02.00: Ohrabrena time što sam nedavno krenula u teretanu, izjavila da sam dovoljno jaka da podignem Dečka. Zateturala se na štiklama i oboje smo pali. Da nisam bila tako pijana, svakako bih se osećala kao pravi kreten.

03.00: Oksford strit, svi marširamo i uglas pevamo *Seven Nation Army*. Niko ne može da se seti svih reči, osim onog dela o Vičiti. Gubimo nekoliko učesnika proslave koji uz razne izgovore ostaju usput na autobuskim stanicama.

Nešto posle toga, mini-taksi. Dvadeset minuta kasnije, padamo na približno isto mesto na mom krevetu.

09.00: Ustajem da odem do toaleta. Kada se vratim, Dečko stoji na vratima. „Zatvori oči“, kaže. Zatvaram ih. Jednu ruku mi stavlja pod pazuhu, a drugu ispod kolena i odnosi me u krevet. Nežno me spušta. Osećam nešto mekano pod leđima i nožnim prstima. „Otvori ih“, kaže on i ja vidim da je prekrrio krevet mekanim belim pokrivačem od ovčije kože, istim kao i na njegovom krevetu. „Srećan rođendan“, šapuće i tri puta vodimo ljubav.

Zaista srećan rođendan.

mardi, le 11 novembre

Teško da mogu da se opustim i predahnem od posla – svako jutro se probudim i čekaju me propuštene poruke i pozivi od agencije.

Ipak, ukoliko uzmete nekoliko slobodnih dana, imaćete – pored šanse da operete nagomilani prljavi veš – i duhovne koristi. Međutim, čovek nauči i nekoliko ovozemaljskih stvari. Poput puštanja dlaka da dobro izrastu kako biste ih lakše i bolje uklonili voskom. A i podsetite se zašto su te dlake uopšte tu. Podmazivanje. Ne, stvarno.

Šteta što klijenti nikada neće ovo saznati.

mercredi, le 12 novembre

Zvala je menadžerka. „Dušo, imam jednog baššš finog gospodina kome su se dopale tvoje fotografije. Jesi li slobodna?“

„Plašim se da nisam“, rekoh, nadajući se da Dečko neće čuti naš razgovor.

„Ali on je baššš fin.“

„Izvini, ali ne.“

Nekoliko meseci posle susreta sa onom starijom ženom i njenim dečkom, pronašla sam na internetu nešto što je zvučalo kao mala, diskretna agencija. Čudo međusobne povezanosti informacije i tehnologije ogleda se u tome što su zaista potrebna samo tri klika mišem pa da nađete sajt za poslovnu pratnju. Veb-sajt je bio skromno dizajniran u poređenju s drugima, ali su devojke bile privlačne i iskreno opisane. Većina je izgledala izuzetno normalno – nije bilo nikakvih zastrašujućih žena-roboti, kao ni jezivo neprivlačnih devojaka snimljenih amaterskom kamerom. Jednostavno umereno obične žene koje, ipak, gole sede na baštenskom zidu. Posle kontakta mejlom i slanja fotografija, na kraju sam se dogovorila s menadžerkom da se nađemo u restoranu jednog hotela u centru Londona. Po glasu bih rekla da je veoma mlada i da ima veoma jak istočnoevropski naglasak. Možda Poljakinja? Da li da pitam?

„Kako ću vas prepoznati?“, upitala sam. „Kako izgledate?“

„Kada sam bila mlađa, svi su imali običaj da kažu da ličim na Bruk Šilds“, odgovorila je.

„Ah, mora da ste onda veoma lepi.“

„Ne, stara sam i oronula. Sada ljudi primećuju da ličim na Deril Hanu.“

Završila sam razgovor osećajući se kao da sam neverna. Na koncu konca, moja veza s Dečkom je tada bila prilično sveža, a ja se tu dogovaram da se nađem s vlasnicom neke vrste kupleraja i radim kao kurva. Da li bi mu smetalo? Devojko, glupo pitanje. Kroz glavu mi je prošlo sve što bi moglo da se desi:

- Šutne me odmah i sve ispriča svojim prijateljima.
- Šutne me odmah, ali ga je i suviše sramota da ispriča svojim prijateljima.
- Ne šutne me, ali počinje da me plaši i biva rastrojen zbog toga što se zabavlja s kurvom.
- Ne šutne me, ali počinje da me plaši zato što mu se u stvari dopada ta ideja.
- Ponudi da se pridruži, za džabe.
- Ponudi da se pridruži i zaradi više novca od mene.
- Nema problema i sve se odvija normalno.

Prva tri ishoda bila su prilično verovatna, dok su poslednja četiri varirala po uverljivosti od „nema šanse“ do „stvarno nema nikakve jebene šanse“.

Naravno, mogla sam da odustanem u svakom trenutku pre susreta s menadžerkom, ali nisam. Prošlo je nekoliko dana između prvog kontakta mejlom i razgovora. Izašla sam i kupila još šminke. Na dan sastanka provela sam čitavo jutro spremajući se. To je obuhvatalo dosta uvijanja trepavica, feniranja i paničenja oko toga šta ću obući. Seksi, ali ne kurvanjski? Znači, treba ti tamna, svileni bluzi. Mlada ali ozbiljna? Otmeni mantil. Što je moguće veći dekolte. Čizmice, naravno – naposljetku u Londonu je jesen. Nokti su mi jezivi, ali jednostavno nije bilo vremena

da išta učinim. Imam užasnu naviku da grickam zanoktice i time uništim sve što manikiri pokušaju da dovedu u red.

Na putu do restorana prošla sam kraj jednog filmskog plakata i ubedila sebe da se uopšte ne razlikujem od Ketrin Zite Džons.

Sad odštapajte neki drugi.

Stigla sam ranije i otišla u toalet. Šminka mi se na nekim mestima već skinula, a ponegde razmazala. Odvrnula sam slavinu s hladnom vodom, poprskala nekoliko kapi po licu, potapšala se i ponovo nanela sjaj za usne. Bolje. Ni slutila nisam da će ovaj mali ritual postati izuzetno važan u mojoj novoj profesiji. Promolila sam glavu u restoran koji je bio skoro prazan, iako je bio radni dan i vreme ručka. Jedna jedina konobarica azijskog porekla hodala je oko saksija s lažnim cvećem i dosađivala se. Ni ja nisam želela da budem tamo.

Menadžerka me je telefonom zamolila da sednem za sto kraj prozora. Da li je to zbog toga ne bi li me odmerila iz daljine i pobegla ako joj ne odgovaram? Da li je u pitanju bilo nešto dobro razrađeno, neka vrsta prevare? Verovatnije je da ona samo čuva leđa. Naručila sam kafu i čekala.

Stigla je, onakva kako se i opisala. Dugačka plava kosa. Konjasto lice. Uska haljina i fenomenalne čizmice od brokata koje su se slagale s tašnom – moje salonke boje čokolade bile su odveć obične u poređenju s njenom obućom. „Zdravo, dušo.“ Poljupci u vazduhu.

Nekoliko puta tokom ručka je telefonirala i tada sam shvatila da tečno govori nemački i arapski. Zapovedničkim tonom. Bože, mora da mušterije to vole. Pitala me je za iskustvo. Malo izigravala domino damu, malo se bavila striptizom, nisam imala seks s klijentima, sve je bilo vrlo davno. Klimala je glavom. Pitala me je imam li partnera; reko da imam. Reče mi da ga i ona ima i da on nema pojma kako ona zarađuje za život. To mi je bilo neverovatno – telefon joj je već tri puta zvonio.

Naručila je čaj od lekovitog bilja. Ja sam pila kafu. Osetila sam punu težinu njenog upiljenog pogleda dok sam stavljala šećer u šolju. Žudnja ili neodobravanje, nisam bila sigurna. „Pa, sada moramo da popričamo o uslugama.“ Izgovorila je tu reč kao da ima dvanaest samoglasnika: uuuuuuuuuslugama. „Položila si veliku maturu?“

Pa da, ali to je bilo pre mnogo godina. Ko bi rekao da je visoko obrazovanje preduslov za ovaj posao? Možda su mušterije bile pametnije nego što sam mislila. „Veliku maturu?“

„Znaš“, glas joj se pretvorio u šapat, „analni“. Sasvim sam sigurna da konobarica nije morala da mi dopuni šolju s kafom baš u tom trenutku. Zar nije mogla na nekom drugom mestu da namešta ukrasne bočice s maslinovim uljem?

„A to. Da, umem to. Pod uslovom da nisam prethodno večerela kari.“ Nasmejale smo se.

Menadžerka objasni da joj je potrebno još novijih fotografija za portfolio. One koje sam poslala nisu odgovarale, pošto na njima nije bilo uobičajenog glamura – na tim snimcima sam u raznim stadijumima pijanstva u klubovima, a na jednoj sam u crnom svilenom prsluku po kome je nešto što bi, verujem, mogla biti povračka. Baš elegantno. Nekoliko poljubaca u vazduhu i ona je otišla, prepustivši meni da platim račun. Na svu sreću, ispostavilo se da imamo sličan odnos prema hrani, tj. divimo joj se iz daljine, tako da plaćanje nije bio neki problem. Dve šolje čaja i jedan netaknuti čokoladni kolač: osam funti. Verovatno jeftino, s obzirom na ostale cene.

dimanche, le 16 novembre

Smestila sam Dečka u njegov auto i mahala mu sve dok nije stigao do kraja ulice. Poslao mi je porukom poljubac pre no što je izašao na autoput.

Prošao je dobar deo godine od kada sam počela da se bavim ovim poslom, a on je i dalje sa mnom. Nije bilo lako u početku, posebno kada sam morala da mu kažem.

Dečko je došao u London na razgovor povodom nekog posla. Nisam bila sigurna kako da otpočnem temu o svom novom zaposlenju. Pažljivo, ulepšanu istinu ako je to potrebno? „Dragi, želim da znaš, ja se viđam s drugim muškarcima za novac, ali to radim skroz obučena, a oni svršavaju u foliji u drugoj sobi. Svaki put. Da li sam pomenula da te volim?“ Ili da budem iskrena i vidim šta će se desiti. „Najdraži moj, ja sam kurva. Nekako nisi primetio upadljivu odeću i nakit?“

Brljao je o svojoj porodici i poslu dok smo jeli sendviče, pili kafu i išli niz ulicu da kupimo kolače. Grickajući baklavu, napokon sam to prevalila preko jezika. Ništa nije rekao, samo je skupio usne i klimnuo glavom. Međutim, nije se potpuno usprotivio. Duboko sam uzdahnula. „Naravno, ako ikada poželiš da prestanem, prestaću.“

I dalje ništa nije govorio. Izašli smo iz poslastičarnice i prošetali po suncu. Opalo lišće se uvijalo po trotoaru; krckajući pod nogama, mirisalo je na zemlju i prašinu. Išli smo u korak: oboje jurimo, pa smo navikli na ujednačen hod. Zagrlio me je, progovorio, ali je počeo da muca. Pokušao je ponovo: „Iznenađić se. Razmišljao sam o tome i mislim da je okej.“

Poljubila sam ga. Otišli smo zajedno peške do Britanske biblioteke da pogledamo jevanđelje iz Lindisferna. Dečko mi je ispričao da postoje delovi Biblije u gotskom stilu ispisani na koži. Nisam baš nešto upućena u sitne detalje hrišćanstava, ali pretpostavljam da se Biblija kralja Džemsa obično ne izdaje na nusproizvodima klanice. Sama veština izrade zvučala je primamljivo. U mračnom izložbenom prostoru, pozlata i štampa na pergamentu delovali su kao da plamte životinjskim intenzitetom. Svirepa smrt svetaca i proždiranje devica su izgleda čest motiv u evropskoj umetnosti tog perioda. Dečko mi je ispričao kako je posetio ostrvo Lindisfern, gde je autom zamalo uleteo u

more. Nasmejala sam se i oštra buka naruši svetu tišinu. Otišli smo kući i gledali televiziju, spremili zajedno jelo i na velikom belom krevetu igrali se lava koji napada devicu iz gotskog doba. (On je bio lav.)

lundī, le 17 novembre

Klijent: „Pa, zašto se baviš ovim?“

Ja: „Nisam sigurna da imam odgovor na to pitanje.“

„Mora da postoji nešto što bar sebi kažeš.“

„Pa, možda sam ja osoba koja je više sklona da čini nešto bez valjanog razloga nego da smišlja razlog zašto nešto čini.“

„Pa, kada bi ti neko rekao da skočiš s mosta...“

„Zavisi od mosta. Zavisi da li hoće da plati. Zašto?“

„Oh, nema veze. Hoćeš li sada da mi popušiš?“

mardī, le 18 novembre

Jedna od mojih moćnih fantazija jeste da me Dečko zadovolji fistingom. Ne zato što je to radio, već zato što nije. Kao prvo, on ima najdivnije ruke koje sam videla, bilo muške bilo ženske. Umetničke ruke, kažu, i on širi svoju veliku šaku da joj se divim. Čeprka mi rukama ispod odeće kada smo na javnom mestu; retko se osećam sigurnom kada je neko grub prema meni. Međutim, nemam ništa protiv. Želim da osetim kako se nasadujem na njegovu ruku, njegov produžetak, da sam pod njegovom kontrolom.

Čak i uz redovne erotske vežbe, ipak sam previše uska za Dečkovu pesnicu. U priručnicima piše da se to vremenom razradi, ali pogledajmo činjenicama u oči, ja sam prezauzeta devojkica, tako da sedenje i uvlačenje njegovih podmazanih prstiju u moj maljav organ može samo da ubije svu romantičnost.

Znam da su u današnje vreme žene iz porno-časopisa sposobne da to izvedu. Nekada davno, kada se oralni seks smatrao vrhuncem izopačenosti u mejnstrim pornografiji, hardkor časopisi su prikazivali sve osim analnog seksa. Sada kada se analni seks može praktično gledati na televiziji u popodnevnim terminima, fisting predstavlja tačku od koje se računa nešto zaista bolesno. Toliko da se pitam da li bi trebalo to jednostavno da preskočim i odmah pređem na analni fisting. Međutim, dame koje su kadre da izvedu takve stvari verovatno imaju daleko veći prag bola od mene, ili vode poreklo od železničkog tunela. Moja vlastita prošlost, kada je u pitanju fisting, može se ovako razložiti:

Pod jedan, dečko iz tinejdžerskih dana. On je to želeo, ja sam to želela. Imao je uzane ruke, a ja sam ovlažila do kolena. Mladi, luckasti i u nemogućnosti da imamo više od dvadeset minuta privatnosti u bilo čijoj kući, otišli smo van grada na bezobrazni vikend u jedan hotel. Jedva da smo ušli u sobu, a ja sam se već raširila na krevetu i on se muški usredsredio na napredovanje svojih prstiju u meni. Onda mi je noktima zakačio grlić: jao! Mnogo puta zamišljala, ali nikada ponovo pokušala.

Pod dva, N. Pre više godina, kada smo se zabavljali. On je to želeo; ja sam bila uzdržana. Prošlo je dosta vremena od kada me je onaj tinejdžer ogrebao, ali sam i dalje zamišljala kako trpim bol. Međutim, N. je imao iskustva, znao je za uvijanje prstiju dok nabija ručni zglob kako bi ubacio čitavu pesnicu, a da žena ne doživi nehotičnu histerektomiju.* Nažalost, N. takođe ima šake kojima može da obuhvati čitav moj struk. Svojoj prethodnoj devojci je više puta radio fisting, često u isto vreme dok ju je jebao u dupe. Takođe je imala metar i osamdeset i bila duplo teža od mene. Pokušali smo, više puta, ali nikada nismo uspeli do kraja. Vežbala sam na sve moguće načine koristeći alatke za širenje: povrće, dildo, jednu baterijsku lampu sa izuzetno dugačkom drškom. Bez uspeha.

* Vađenje materice hirurškim putem. (Prim. prev.)

Pod tri, moja šaka ide tamo gde nijedna šaka nije bila ranije. Naime, u jednu ženu koja telefonom priča sa svojim dečkom u Italiji. On me plaća da je nateram da svrši što je moguće više puta za sat vremena. To je takođe i dan kada otkrivam da treba da razbijete unutrašnji vakuum kako biste mogli da izvadite pesnicu, ukoliko niste skloni usisavanju. I nisam mislila na ono što radi Džena Džejmson. Fuj.

Pod četiri, jedno veče, s mušterijom. I ustanovim sledeće: dok je nečija druga šaka možda van mog domašaja (da tako kažem), moja vlastita je tanka i dovoljno mala da je gurnem. Nezgodno izvijena, ali u svakom slučaju uspešna. Konačno, savršena veličina. Samo tada dolazim do zaključka da glavni štos kod fistinga nije u uvlačenju, već u vađenju jebene ruke.

Čim sam stigla kući, pozvala sam Dečka da ga obavestim o fistingu. Nisam pomenula da je bilo s klijentom. „Možeš li to sada da izvedeš?“, reče preko telefona.

„Verovatno“, potvrdih. U pidžami, u krevetu. Ispod jorgana. „Mada sam taman krenula na spavanje.“

„Oh.“ Nastade tišina. „Možeš li barem da mi opišeš?“, upita. Naravno da sam mogla. „A onda ćeš mi pokazati kada se sledeći put vidimo?“ Da, naravno ljubavi, sve za tebe. Nisi me smorio. Dođi da se vidimo, dođi i uzmi me.

Probudila sam se i našla propuštenu poruku od njega: „Najbolje stvari u životu JESU i dalje za džabe. Najviše mi nedostaje tvoje milovanje. Cmok.“

mercredi, le 19 novembre

Čučala sam klijentu između nogu. Unutrašnji delovi butina su mu bili glatki i prešla sam mu prstima po koži. „Kako je bilo na odmoru?“

„Dobro, dobro. Japan je zanimljivo mesto. Jesi li ikada bila tamo?“, upita, naslonjen na krevet.

„Ne.“ Uzeh poludignuti kurac u ruku i nežno spustih kožicu. On se ukruti i ispruži na mom dlanu. „Šta najviše voliš da radiš tamo?“

„Čudan su oni narod, imaju takva mesta“, reče on, zastavši lagano kad sam mu stvarčicu uzela u usta. „...gde se simulira gužva u vagonu metroa. Gde ljudi trljaju svoja tela jedno uz drugo...“

Ispade mi iz usta; počeh da mu ga drkam. „Oduvek sam imala takvu fantaziju. Prepun studentski pab, u kratkoj suknji sam, naginjem se nad šankom da uzmem piće, neko mi priđe otpozadi. A nema prostora da se pomerim, pa ne samo što ne mogu da se sklonim već niko i ne primećuje šta se dešava.“

„Mmm, to dobro zvuči.“

„Hoćeš li mi nešto obećati?“, upitah. „Ako me ikada budeš video za takvim šankom, hoćeš li mi jednostavno prići i to uraditi?“

„Imaš moju reč“, reče on ubaci mi ponovo tvrd kurac u usta.

vendredi, le 21 novembre*

Dečko je u gradu tako da se ne viđam s klijentima. Otišli smo u teretanu da bih se tobože zbog njega napravila važnom, ali se uglavnom on pravio važan.

Prvo smo išli na spravu za veslanje. Mrzim tu spravu. Mrzim je, mrzim, mrzim. To vam je đavolov bicikl. To je moj nepobedivi protivnik i želi da crknem. Ipak, rado ću sesti pored Dečka dok potčinjava zamajce ove metalne zveri. Posle pet minuta, pozadi na vratu izbijaju mu kapljice znoja. Posle deset, namo-

* Franc.: petak. (Prim. prev.)

tane trake na njegovim podlakticama odvrćaju mi pažnju. Nakon pola sata slave, čeznem da se bacim na njega.

Zadihani kako i priliči, krenuli smo prema benču (da dižem ne mogu, da guram mogu). Dovoljno je da kažem da nemam kondicije ni muški peškir da pridržim.

Kao šlag na torti, naterala sam ga da radi zgibove. Četiri serije po šest ponavljanja, bez majice, da bih bila sigurna da su se postideli čak i debelovrati tipovi koji redovno dolaze u tere-tanu. Šćućurite se pred naletom njegovih muževnih feromona, narcisi jedni s pločicama na stomaku.

Da bismo ponovo uspostavili kontrolu, uradili smo nešto u čemu sam dobra – istezanje. Možda je to kliše, ali ja sam uvek mogla da stavim noge iza glave. Dugotrajno izvijanje tetiva krivo je što onako smrdljivi i požudni, kako to samo mogu biti ljubavnici koje dele kilometri, nismo stigli do parkinga.

Pa jesmo stigli. Ali naša odeća nije. Kao ni naše dostojanstvo.

Ah, mladalačka ljubav.

samedi, le 22 novembre

Od svih usluga koje smo menadžerka i ja razmotrile tokom našeg prvog susreta, ima jedna koju nismo pomenule. Oralni. A na veb-sajtu, koji svi mogu da vide, za mene piše OB. Oralni bez. Znači, bez kondoma.

Iskreno rečeno, da me je pitala, ja bih pristala. Radila sam to s kondomima u prošlosti i usne mi loše reaguju na gumu i spermicid; oteknu mi i peckaju me. Kao i kod svih seksualnih aktivnosti, i tu postoji rizik, ali ni blizu onome što se dešava kad se čine druge stvari. Na primer, ne bih to radila kada bih imala herpes. Ili kad bih se plašila da će mi se karmin sasvim razmazati.

Međutim, ja gutam i uvek sam to činila. Čim mi je muško seme u ustima, uopšte ne deluje ukusnije ako ispljunem, a da

budem iskrena, ništa nije gore od ukusa žene. Jedna devojkica s kojom sam išla u školu jednom je opisala da sperma ima ukus „ostrige na kovanici od dva penija“. Ne znam, pošto to nikada nisam jela, ali verovatno nije daleko od istine.

dimanche, le 23 novembre

U potrazi za taksijem, sinoć sam išla niz pederski deo glavne ulice u Fulamu. Na uglu se nalazi jedna knjižara – ne jedna od onih užasnih gde vas spopadaju ogromnim zalihama neprodanih knjiga Majkla Mura i razvodnjenom kafom iz automata, nego jedna od onih divnih, ušuškanih. Ona vrsta knjižare gde vlasnik – koji pamti vaš ukus, ono što ste prethodno kupili i umesno vam preporučuje nova dela, čak i ako niste dolazili godinama – izgleda tu živi, i ili ima kolekciju identične garderobe ili se nikada i ne presvlači. Vlasnik takve radnje uvek je muškarac, uvek.

Nažalost, knjižara je bila zatvorena. Ili možda na svu sreću; imala sam kod sebe puno keša, nisam znala kako da utučem vreme i bila sam bolećiva prema staromodnim prodavcima knjiga. Kada sam bila student, izračunala sam da sam po semestru više trošila na knjige – i to ne one potrebne za fakultet – nego na hranu. Međutim, radnja je bila zaključana i u mraku. Ispred je stajao jednostavan beli stalak s nekoliko džepnih izdanja. Da li je to bio poklon od prolaznika ili za prolaznike, nisam znala. Radoznala, pregledala sam naslove. Tako sam naletela na najbolju stvar koju sam ikada pročitala na korici neke džepne knjige: „Devojka može da ide kud god hoće ako veruje u sebe i ima bundu od nerca.“

Pa, da! Zaista! Istinito i predivno! To se zove putovati s malo prtljaga! Nisam znala jesu li ove knjige bile na prodaju, ali sam bila sigurna da mi je ovaj roman suđen, pa sam na trenutak

zastala, a onda ubacila kovanicu od jedne funte u poštansko sanduče na vratima.

(Sada je pravi trenutak da istaknem kako ja, u stvari, nemam bundu od nerca. Imam prilično dobar sat i pretpostavljam da je to politički najkorektnija stvar koju čovek može da nosi bez posledica. Ne bih da me optuže za zlostavljanje životinja ili finansiranje kartela u zemljama u razvoju. Eventualna eksploatacija švajcarskih zanatlija ne predstavlja teret koji nosim na duši svakog dana.)

Knjiga, u slučaju da se pitate, jeste *Kći B. F.-a Džona P. Markvonda*, onog što je pisao romane o gospodinu Motou. Najfiniji treš. Zamislite kako Miki Spilejn sreće Fransoza Sagan u foajeu *Saksa* na Petoj aveniji* 1946. godine. Ženske knjige o šoping-u i kresanju stvarno nisu ništa u poređenju s ovim.

lundi, le 24 novembre

Zar se ne čini kao da Božić svake godine počinje ranije? Mislim da sam prošle nedelje videla nekoga kako stavlja ukrasne svetiljke, a kunem vam se da je moja komšinica još u julu na prozor stavila crvenu traku. Sada, kada su svi u tom fazonu, čak i ako dotle ima još čitav mesec, već mi je muka. Istina, pošto nisam hrišćanka, prag tolerancije mi je prilično nizak.

Gluposti koje idu uz „praznik“:

- Kad traže od mene da obučem crveni veš opšiven belim krznom, što služi kao dokaz da samo muškarci misle da je to dobra ideja. Dalje, mora da su stvarno imali veoma čudna detinjstva kad ih pali Deda Mraz. Možda je olakšanje to što znam da se za ovakvu perverziju mora platiti.

* *Saks Fifth Avenue* – čuveni američki lanac luksuznih robnih kuća. (Prim. prev.)

- Ljudi koji koriste reč „žičbo“. To je jednostavno pogrešno.
- Dosadno i uporno božićno moljkanje da ne zaboravimo „o čemu je zaista reč u ovo doba godine“. Reč je o blagoslovenom pojavljivanju Našeg Gospoda Harvija Nikolsa,* zar ne?
- Ljudi za koje je nemoguće kupiti poklon. U tu kategoriju se svrstava A3, čija je jedina ekstravagancija svake godine sezonska karta za *Mančester junajted*. Šta kupiti čoveku koji misli da ima sve? Pozovem A4 i on mi predloži čarape.
- Mušterije koje me pitaju šta ću za praznike. Jednostavno zato što ne mogu da odlučim koji bi bio prikladan odgovor – glamurozna laž (da ću ih provesti sa Donovanom Ličom**) ili ovozemaljska realnost (da ću se odvući na sever da palim menoru***).

Međutim, praznici su sjajni zbog toga što:

- U čitavoj zemlji, bez obzira da li po božjem zakonu ili nepisanom pravilu, svi odlučuju da zbrišu s posla. Zbog toga niko zaista ne očekuje pouzdanu komunikaciju.
- Mirišu kolači s voćnim nadevom. Vode se teški, strastveni razgovori o kolačima s voćnim nadevom. Odlazi se u kupovinu uglavnom iz potrebe da se nabave kolači s voćnim nadevom. Odričemo se obroka u korist kolača s voćnim nadevom.
- Opšta pometnja na kraju godine kod mene rezultira povećanjem radne norme. Osećam se kao samarićanka seksa.
- Uspete da se vidite s ljudima koje poznajete i koje volite. Uspete da se vidite s ljudima koje poznajete i koji vole da piju.

* *Harvey Nichols* – čuveni britanski lanac robnih kuća. (Prim. prev.)

** Poznati maneken, glumac i pevač. (Prim. prev.)

*** Tradicionalni jevrejski svečnjak za sedam ili devet sveća. (Prim. prev.)

Ove godine u stvari želim da dobijem one užasne poklone od matorih tetaka. Molim vas, donesite vunene čarape i izvezen maramice!

mardi, le 25 novembre

Imala sam pauzu od jednog sata između dve mušterije koje su živele samo nekoliko blokova jedna od druge. Vetar i kiša su bili previše jaki da bih išta drugo radila no zavukla se negde da mi prođe vreme. Pa, pronašavši jedan pab na zgodnom mestu kraj Sautvorka, svratila sam na piće.

Došla do šanka i naručila dupli rum i gazirani sok. Ne viđa se često u pabu plavuša sa visokim, tankim-štiklama usred radne nedelje, ali navikla sam ja na pometnju koja nastane kada ulazim u neki lokal. Na velikom televizoru, koji samo što nije pao onako postavljen iznad (pravog) kamina, išao je fudbal. Svi su gledali, pa i ja.

Sedamdesetogodišnja šankerica – ili bolje da kažem šankbalkica? – bila je jedina žena u prostoriji. Međutim, pogledi meni upućeni nisu bili ni prezrivi ni pohotni. Svi su zastali, odmerili me, a onda se vratili svom piću i fudbalu. Očigledno je bila neka važna utakmica.

Završila se nerešeno. Nekoliko muškaraca je ustalo od stola u dnu i prišlo da naruči novu turu. Jedan od njih stade kraj moje stolice dok je čekao da mu natoče pivo.

„Kada smo vas ugledali, pomislili smo da ste možda maskota.“

„Stvarno?“, rekoh, prilično zbunjena.

„Ah, pa, nema veze, *Seltik* je i dalje na prvom mestu u grupi.“

„Pa jeste. U svakom slučaju, dala sam sve od sebe.“

On se nasmeja i vrati u svoj separe. Tek tada sam shvatila da je moj šešir, koji čitav sat nisam skidala, imao zeleno-bele pruge. Izem ti maskotu. Iskapila sam čašu i otišla na sledeći sastanak.

mercredi, le 26 novembre

Znam, to je pitanje zdravstvene zaštite.

Savršeno razumem takva osećanja. Ovaj posao, broj ljudi s kojima kontaktiram. Živeti u gradu gde bolest doleće sa svih strana sveta. I doba u godini – praznična sezona kada ljudi izlaze na zabave, razmeću se novcem, čine stvari koje obično ne bi zato što misle: hej, kraj je godine, zaslužujem da se počastim. Onda se sledećeg jutra probude nesigurni šta su zakačili i s kim su bili. A ukoliko se i sete, nikada ne znaju u tom trenutku je li neko zarazan ili ne.

Ja sam prenosnik zaraznih bolesti. Niko, naravno, nije siguran, ali neki od nas izloženi su većem riziku od ostalih, čak i uz sve mere predostrožnosti koje su nam na raspolaganju u današnje vreme – besplatne klinike, vakcinacije, kampanje o podizanju javne svesti.

I meni je to važno. Ne postoji takva mogućnost kao što je plaćeno bolovanje za prostitutke. A ne daj bože da završite u bolnici.

Pa, hoću da budete spokojni koliko i ja. Želim da znate.

Uhvatio me je grip.

jeudi, le 27 novembre

Kasno sinoć dobila poruku od Dečka: „Izveli su nas na besplatno piće posle posla. Sada sam u trojci.“

Tamo je hladno. Nadam se da će se njegovi skupljanju sklони intimni delovi vratiti kući bezbedno i biti spremni za predstojeće ponovno zagrevanje.

Ima godinu dana kako smo se prvi put videli; bilo je to na njegovom rođendanu. Kidao se na podijumu za ples, skoro bukvalno – momci iz obezbeđenja su se nakostrešili istog trena kada su se on i njegovi podjednako krupni, pijani prijatelji poja-

vili na vratima. Nisu bili jedini. Nisam mogla da skinem pogled s jednog tipa koji se kretao poput vode i zabacivao udove kao da su mu samo ovlaš zakačeni za telo.

Na inače prepunom podijumu ljudi su napravili široki krug oko njih. Ovi su na smenu bacali jedan drugog u vazduh, smejali se kao deca. Oči su mu sijale, verovatno od alkohola. Njegova kovrdžava kosa i pege isticale su se među bledim pozerima. Zatražila sam od jednog zajedničkog prijatelja da nas upozna. U klubu je bilo i suviše bučno, on je oborio pogled i nasmešio mi se, ali nismo čuli nijednu reč koju smo izgovorili. Stajala sam po strani i čekala. Kada je izašao u hodnik i krenuo prema redu za toalet, pošla sam za njim.

„Srećan rođendan“, rekoх.

„Hvala ti“, nasmeši se on. Izgleda da me nije prepoznao. Mada jeste delovao baš zainteresovan pošto je blenuo u moju bluzu. Hej, pomislih. To je početak.

Podigla sam se na prste i poljubila ga. Izgleda da je bio zbunjnjen, ali se nije opirao. Povukla sam ga za rukav košulje kako bih ga odvela u jednu manju, tišu prostoriju. Našli smo u uglu crveni trosed presvučen somotom i pripili se jedno uz drugo.

„Ne možeš to da radiš“, reče on.

„Zašto ne?“

„Uopšte me ne poznaješ“, odgovori on. „Kako se zovem, odakle sam. Ništa ne znaš o meni.“

„Želim da saznam“, rekoх, stiskajući njegovu ruku, koja je bila puna debelih mišića. Njegove šake, kojima me je blago držao za struk, bile su bez sumnje najveće i najfinije koje sam ikada videla kod nekog muškarca.

Baš tada nas jedna druga žena – možda biološki i nije bila žensko, ali je u mraku to bilo teško razaznati – prekinu. „Dobre čizme, dušo“, primeti ona.

„Hvala.“ Nosila sam kožne čizme do kolena, sa vrtoglavo visokim štiklama. Praktično sam hramala u njima, ali je vredelo.

Dečko spusti pogled na njih. „U stvari, baš su dobre“, reče on prešavši prstima po koži ispod mog kolena. Istopila sam se. „Ali mislim da ne bi trebalo da se vraćamo. Verovatno ćeš slo-
miti gležanj ako budeš igrala u njima.“

„Znači da ćemo morati da smislimo nešto drugo?“

„Pretpostavljam“, nasmeši se on, a onda smo se još malo pipkali sve dok nisam bacila pogled na sat. Bilo je vreme da Pepeljuga zbriše. „Hajde sa mnom kući“, zareža mi na uvo dok se igrao rajsferšlusom moje leve čizme. To je ona vrsta komande o kojoj jedna žena sanja. Neodoljiva.

„Imam dečka“, rekoh. Bar je bilo fer da to pomenem. Momak izjavi da ga je baš briga. Tehnički sam bila u otvorenoj vezi, ali sam znala da ovaj muškarac nije neko za jednu noć. Bio je daleko zanimljiviji od toga, iz njega je izbijala čista energija. „Pa“, rekoh, „možeš me imati za jednu noć ili da se vidimo ponovo. Šta ćeš od ta dva?“

„Ne mogu da se ponovo vidim s tobom“, reče Dečko. Sleg-nuh ramenima – *tant pis*.* „Droljo jedna, besramna.“ Međutim, osmehivao se i uzeo moj broj telefona. Ispratio me je sve do momaka iz obezbeđenja. Svi njegovi prijatelji i dalje su bili unu-tra. Nastala je pauza. Mogla sam da ga pozovem da se vratimo, i htela sam, ali sam takođe znala, dok sam izlazila kroz staklena vrata, da će gledati za mnom.

Otišla sam kući i ispričala sustanarima da sam se zaljubila. Uzgred, činjenica je i to da sam bila mrtva pijana i pokušavala da na glavi držim venac od jelovog pruća sa četiri sveće.

Dečko i ja smo otišli na piće kasnije te nedelje, ali se ništa nije desilo. Osećala sam se nelagodno što se držim obećanja koje sam dala na tom prvom sastanku. On jeste u početku pokušao – zadržao pogled ovamo, prošao rukom onamo – ali je uskoro shvatio gde su granice. Možda i jeste bio stalni član kluba *bon ton*, ali nije bio podlac. Ili je možda čekao pogodan čas. Veza u kojoj sam bila svakako nije bila zdrava. U trenutku kada sam

* Franc.: utoliko gore. (Prim. prev.)

raskinula s tim momkom i preselila se u London, Dečko je već imao novi stan u Brajtonu. Dovezao se kolima da bismo se vide-li i prebacio mi sve stvari u moj novi apartman. Pojebali smo se po prvi put na podu među razbacanim kutijama, koferima i hrpama knjiga. Drvene daske. Nedeljama posle toga nosila sam ožiljke od trenja.

samedi, le 29 novembre

Raščišćavala sam policu za šminku, bacajući izvetrele lakove za nokte i sunderčiče natopljene podlogom za šminku. U početku sam mislila da će ovaj posao biti nešto samo privremeno, ali se, evo, samo njime bavim već mesecima. Postao je skoro rutinski, ali se sećam da nije uvek tako izgledalo.

Pripremajući se za prvi zakazani susret, osećala sam se kao da se šminkam za pozorišnu scenu. Sećam se kako sam nanosila podlogu, pa onda onaj puder u stiku; senku, krejon i maskaru; krejon i sjaj za usne. Priprema je otpočela rano. Prerano. Ipak nisam imala predstavu kako da sve uklopim, kao ni koliko će trajati.

Istuširala sam se i temeljno obrisala u kupatilu obloženom belim pločicama, tražeći zalutale dlake koje su mi promakle prilikom depiliranja voskom i brijanja. Kratki mlaz dezodo-ransa. Nanela kap kolonjske vode na dekolte i prevoje laktova. Obukla beli brus sa čipkom i gaćice, čarape, osušila kosu. Da je razdelim ovde ili onde? Na koju stranu da mi pada? Da je podignem ili spustim? Razbarušena ili očešljana? Ispravila sam samo krajeve da se ne bi uvijali na vlažnom noćnom vazduhu, a ostalo ostavila tako kako je. Male biserne minduše.

Navukla sam haljinu preko glave, a onda počela da se šmin-kam. Podloga, bez pudera. Vlažnom maramicom lagano skinu-la višak. Ljubičasta senka – samo ovlaš. Malo srebrnog belog krejona, samo u unutrašnjem uglu kapaka. Mačje oči ili ne?

Zavodnički ili devojački? Ruka mi je malo podrhtavala. Odvrnula maskaru, skinula maramicom višak sa četkice, sačekala da se malo prosuši. Nanela jedan sloj. Zatim drugi.

U ogledalu, oči su mi štrčale čitavu milju u odnosu na ostatak lica. Prešla usne krejonom, pitajući se koliko da nanese i koliko će mi se skinuti dok sam s njim. Šta bi trebalo da ponesem sa sobom, da li ću imati vremena da popravim šminku? Vrhom malića nanela sam tečno rumenilo umesto karmina. Sjaj. Još sjaja. Setila sam se menadžerkinog saveta: „Muškarci obožavaju sjaj za usne.“ Pretpostavljam da ne treba biti genije da bi se shvatilo zašto.

Malo gela da mi kosa ne pada na čelo i obraze. Šnala. Obula sam cipele i zakopčala ih na člancima. Crne, kožne, na patent, sa štiklom i otvorenim sa strane. Neverovatno visoke štikle, ali jednom sam u njima potrčala za autobusom, a više puta u njima igrala do jutra. Cipele zvane „jebi me“.

Onda mantil. Marama ili pleteni plavi šal? Šal će ostaviti dlačice na mantilu; odlučila sam da ga ipak ne stavljam. Noć je bila hladna. Rukavice svetloplave boje, s malenim dugmićima niz zglobove. Na rever sam zakačila broš s leptirom. Nervozna; nekoliko puta duboko uzdahnula. Ima da čekam još petnaest minuta.

Usta su mi se osušila. Otišla u kuhinju i sipala piće. Da li je alkohol loša ideja? Nisam znala. Jedno piće nije moglo da škodi. Na ivici čaše ostavila sam ispucali trag ružičaste boje u obliku polumeseca. Spakovala tašnu. Znojila sam se u onom mantilu, s maramom i u rukavicama. Još deset minuta dok ne dođe taksi. Pogledala ponovo na karti grada mesto gde imam zakazano. Nisam htela da je ponesem sa sobom. Bilo je to pored stanice metroa. Ako zapamtim kojim putem da idem od te stanice, biće dobro.

Sišla dole i stala ispred zgrade. Hladni vetar mi je lepio vlažnu kosu za vrat. Pogledala niz ulicu. Nije bilo šetača. Samo je prošlo nekoliko automobila. Na stanici se zaustavio autobus. Niko nije

čekao, pa je ovaj odmah otišao. Iza njega je naišao mali automobil čiji je vozač gledao kroz prozor. Mora da je to taksi, pomislila sam. Usredsredi se. Od sada radiš. Nasmeši se, mahni, daj mu adresu. Od ovog trenutka pa nadalje, to nisam ja.

Našli smo kuću. Platila vozaču. Prošla prilaznom stazom. Mesingani zvekir na vratima. Unutra je gorelo svetlo. Kosa mi je padala na lice. Skinula sam šnalu i pustila kosu. Nasmešila se. Pokucala. Nema povratka.

Sledećeg jutra sam se probudila u svom krevetu. Podigla ruku, gledala dugo u nju. Da li bi nešto trebalo da je drugačije? Da li bi trebalo da se osećam prevarenom, zloupotrebljenom? Ne bih rekla. Najbitnije stavke feminističke teorije izgleda ne važe. Osećala sam se kao i obično. Ista ona ruka, ista ona devojka. Ustala sam i spremila doručak.

dimanshe, le 30 novembre

Dečko već neko vreme traži novu poziciju (mislim na radnu poziciju, ne seksualnu, mada se sve ponude sa zahvalnošću prihvataju). Baš dugo nije zadovoljan svojim poslom, ali mu je siguran; ipak ovo, ipak ono, i tako dalje i tako dalje. Ljudi s kojima radi isti su oni s kojima je bio na fakultetu. Međutim, jedan od njih je dobio otkaz kao tehnološki višak i Dečko počinje da se oseća kako je sva pažnja onih ešalona odozgo iz administracije pažljivo usredsređena na ono što on radi. Ja mu neprestano predlažem da se zaposli u vojsci, i ne samo zato što mislim da će u uniformi biti izuzetno privlačan. Tako mi je poslao mejlom svoj CV da vidi šta bih ja tu mogla da dodam.

Odgovorila sam mu u roku od pola sata. Skoro odmah je zazvonio telefon. Bio je to Dečko i smeja se.

„Mačkice, ovo je sjajno... ali mislim da to ne mogu da upotreblim.“

„Ne?“

„Pre svega mislim da vojsci nije uopšte bitna veličina moje stvarčice.“

„Ti to ne znaš. Ko zna ko bi mogao da razgovora s tobom.“ Čujem da su u poslednje vreme veoma modernizovali službe.

„Simpatična pomisao.“ Čula sam ga kako na drugoj strani veze prelazi mišem preko mejla. „Vreme oporavka između dve ejakulacije ne spada pod 'ostale kvalifikacije'.“

„Dušo, meni je to bitno.“

„Bez sumnje. A 'oralni seks: pružam i primam' pod 'interesovanja i aktivnosti'?“

„Hoćeš da kažeš da nije tako?“ Nasmijali smo se.

Palo mi je na pamet da mu predložim svoju profesiju, mada teško da bi zagrizao taj mamac. Dečko ima moralnih stega koliko i korset od kitove kosti. Mene, za razliku od njega, veći deo naših poznanika smatra amorlno. Čak i oni koji ne znaju čime se bavim.

Décembre